

Sarah-Kate Lynch

Honingzoete dagen

De Fontein

Eerste druk augustus 2015

Oorspronkelijke titel *The Wedding Bees*

Originally published in Australia in 2013 by HarperCollinsPublishers
Australia Pty Limited

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

Copyright © 2013 by Sarah-Kate Lynch

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Mechteld Jansen

Omslagontwerp b'IJ Barbara

Omslagillustratie Imageselect | Fancy RF

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3693 1

ISBN e-book 978 90 261 3694 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

DE BIJEN OP SUGARS SCHOOT BLEVEN ONVERSTOORBAAR ZOEMEN toen ze het raampje omlaagdraaide en het pand aan Flores Street probeerde te bekijken. Het bestond uit vijf woonlagen en het opvallende oranje metselwerk van de voorgevel ging schuil onder een dikke laag stof. In het midden liep een brandtrap als een exotisch litteken zigzaggend naar beneden en dankzij het roze stoepje onder de rode voordeur leek het alsof het gebouw zijn tong uitstak, misschien naar de bonte bos verschoten ballonnen die aan het met klimop begroeide traliewerk van het souterrain zat vastgebonden.

‘Echt een huis met karakter,’ zei Sugar tegen haar vriend Jay, die ongeduldig met zijn vingers op het stuur zat te trommelen. ‘Ik heb nog nooit ergens gewoond waar ik een kniesj-bakkerij om de hoek had. En als ik een accordeon zou nemen, weet ik precies waar ik die kan laten repareren als hij kapotging.’

Sugar tikte op de piepschuimen bak op haar knieën met haar kostbare koningin en een slaperig jong volkje werkbijen erin. Hoewel Flores Street op nauwelijks een steenworp van Manhattans vermaarde overbevolkte ravijnen lag, was het verrassend charmant: een lommerrijk, doodlopend keienstraatje, genesteld in Alphabet City, iets ten zuiden van Tompkins Square Park. Als ze de bijen eenmaal had geïnstalleerd, zouden ze het hier heerlijk vinden. Op voldoende afstand van de chaos van wolkenkrabbers

in de binnenstad zouden ze ruime keuze hebben uit lekkers uit tuinen, parken, bomen langs de straten en bloembakken. Er was ruimte, er was zon; op dit moment schitterde het zonlicht om hen heen, dansend in het nieuwe groen aan de lindebomen.

Terwijl Jay een eindje verderop een parkeerplaats zag, ademde ze de stadslucht in: het was een volmaakte voorjaarsdag, met een stralend blauwe lucht. Het was nog koel, maar de belofte van de seizoenswisseling hing al in de lucht, een hint naar betere tijden. Ze was niet bepaald de eerste die opgewonden in dit deel van de stad aankwam, vol verwachting voor wat de toekomst zou brengen. Honderd jaar eerder zouden de keitjes bijna niet te zien zijn geweest onder de krioelende spelende kinderen en jachtige volwassenen, allemaal net in Amerika aangekomen vanaf de andere kant van de oceaan en bezig met de opwindende taak om in hun nieuwe stad een leven op te bouwen.

‘Kun je al voor je zien hoe het hier moet zijn geweest, vol kleine schooiertjes en overvolle handkarren?’ vroeg ze aan Jay.

‘O ja,’ antwoordde hij. ‘En ruiken ook, zonder wc’s in die tijd en zo.’

Sugar kon begrip opbrengen voor zijn knorrige reactie. Hij was nog aan het bijkomen van de doodsschrik die het drukke verkeer op Franklin Roosevelt Drive hem had aangejaagd en kreeg nu zijn bestelwagen maar niet ingeparkeerd. De zweetplekken onder zijn armen werden steeds groter en Jay was niet het type voor zweetplekken onder zijn armen.

‘Volgens mij zijn wc’s nu alomtegenwoordig,’ zei ze. ‘Zeg, denk jij dat het moeilijk is om accordeon te spelen? Zoals je misschien nog weet ben ik niet echt muzikaal.’

‘De hele oostkust weet nog precies hoe muzikaal jij niet bent. Werkelijk, Sugar, wat denk je nou?’

‘Ik denk dat je hier niet past.’

‘Ik wil hier ook helemaal niet passen,’ zei Jay. ‘Ik heb jaren geleden mijn plekje al gevonden en ik wou gewoon dat jij dat ook eens deed, in plaats van heen en weer te fladderen en een

spoor van bezorgde halvegaren achter te laten die zich afvragen hoe ze moeten overleven als jij weg bent. Ik zie het elk jaar weer als ik je verhuis en het maakt me dodelijk ongerust.'

'Draaf niet zo door, Jay. Het zijn geen halvegaren. Het zijn mijn vrienden. En ik bedoelde deze parkeerplek. Daar pas je niet in. Laten we deze maar opgeven en nog een blokje om rijden.'

Ze wilde toch nog eens naar de Indiase kruidenbazaar en de handel in tafelzuur kijken. 'Een hele winkel alleen voor tafelzuur? Dat vind je ook niet overal.'

'Evenmin als moordenaars, verkrachters, zakkenrollers en daklozen,' zei Jay. Hij reed licht slingerend Flores Street uit en sloeg voorzichtig af naar Avenue B, waar een dakloze man, als om Jay's punt kracht bij te zetten, van het trottoir strompelde en recht op hen af kwam.

Jay ging op de rem staan en wist hem te ontwijken, maar de zwerver wankelde verder de weg op en miste op een haar na een rijdende taxi voordat hij over de trottoirband struikelde en een lange man in een hawaiïhemd omverliep, die daar in zijn telefoon stond te praten.

'O, hemel,' riep Sugar. Ze duwde Jay haar bak met bijen in de handen, was de bestelwagen al uit voor hij haar kon tegenhouden en stak vlak voor een toeterende pick-up de weg over.

De man in het hawaiïhemd grabbelde lichtelijk buiten adem naar zijn mobiel op het trottoir en praatte gewoon door.

'Is alles in orde?' vroeg Sugar hem, maar hij wees alleen naar de zwerver die er als een verfrommeld hoopje bij lag en grotere behoefte had aan onmiddellijke hulp.

'Kunt u me horen, meneer?' vroeg Sugar terwijl ze een hamburgerpapiertje van de McDonald's van de mouw van zijn zware jas afplukte. 'Is alles in orde? Hebt u ergens pijn? Goeie god, dat was een lelijke val.'

De zwerver draaide zich moeizaam om en keek haar met donkere, heldere ogen aan, met een blik alsof ze precies degene was die hij verwachtte te zien.

‘Nee, mevrouw, ik heb geen pijn,’ zei hij met een stem die verre van zwak was. ‘Althans niet op de manier die u waarschijnlijk bedoelt.’

‘Nou, dat is een hele opluchting,’ zei Sugar.

De man in het hawaiïhemd klapte zijn telefoon dicht en kwam overeind.

‘Het spijt me,’ zei hij, met een zangerig accent dat Sugar een beetje deed denken aan een beekje dat op een zonnige dag over warme kiezelstenen kabbelde.

Er liep een rilling over haar rug.

Hij had sluijk bruin haar en een mooie neus in een knap gezicht, maar met de schreeuwerige kleuren van zijn hawaiïhemd detoneerde hij verschrikkelijk met de Mexicaanse muurschildering achter hem. Zijn ogen daartegenover waren zo intens blauw dat ze precies bij het levendige geschilderde straattaferaal achter hem pasten. ‘Kan ik u helpen?’ vroeg hij.

Ze kon zijn accent niet goed plaatsens. Was haar tong ook niet helemaal de baas.

‘Misschien om deze meneer op de been te helpen?’ stelde hij voor.

Iers misschien, dacht ze, al was het haar een raadsel waarom ze over zijn afkomst nadacht. ‘Ja,’ zei ze, weer tot haar positieven komend. ‘Op de been. Meteen. Goed plan. We kunnen hem niet langer in de goot laten zitten. Daar kan een mens niet op een waardige manier bijkomen.’

‘Dat ben ik helemaal met u eens,’ zei de oude man. ‘En ik ben erg gesteld op mijn waardigheid.’

Sugar en de man in het hawaiïhemd liepen naar hem toe en trokken hem overeind.

Maar toen ze hem loslieten streken hun handruggen even langs elkaar heen – het was de lichtste, kortst mogelijke aanraking, maar voor Sugar voelde het als een brander op crème brûlée.

Ze sprong van hem weg en ze keken elkaar een fractie van een

seconde aan. Toen ging zijn telefoon weer over en richtte ze zich vlug op de oude man, die nu niet meer wankelde maar stevig op zijn benen stond.

‘Ik kan u niet genoeg bedanken voor uw hulp,’ zei hij. ‘God weet dat ik niet van hoogtes houd, maar sommige plekken zijn gewoon te dicht bij de grond en het trottoir is er een van. George Wainwright. Prettig kennis met u te maken.’

‘Sugar Wallace,’ zei Sugar terwijl ze hem de hand schudde, waarbij zijn schone, netjes geknipte vingernagels haar opvielen. ‘Insgelijks. Maar weet u zeker dat het wel gaat?’

‘Het gaat prima, juffrouw Sugar, het spijt me alleen dat ik mezelf zo te kijk gezet heb en ik geneer me dat ik deze nietsvermoedende jongeman omver heb gelopen.’

‘Er lijkt niets mis met hem te zijn,’ zei Sugar. ‘In elk geval is zijn vermogen om aan zijn mobieltje vastgeplakt te zitten niet aangetast.’

‘Mobiele telefoons! Ik weet niet wat er tegenwoordig met de wereld aan de hand is,’ zei George hoofdschuddend, ‘maar het lijkt wel of ik er geen grip op kan krijgen.’

‘Daar bent u niet de enige in; het is glibberig terrein,’ stelde Sugar hem gerust terwijl ze zijn jas een beetje afsloeg die, zoals ze nu zag, niet zo haveloos was als ze aanvankelijk had gedacht. Er zaten epauletten op de schouders en de knopen zagen eruit alsof ze kortgeleden nog waren gepoetst. ‘Ik bedoel, ik probeer nog altijd grip te krijgen op mijn magnetron.’

George keek haar met zijn heldere, donkere ogen aan. ‘Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik dit zeg,’ zei hij. ‘Maar ik ontmoet tegenwoordig niet veel mensen meer zoals u. Nieuw in de stad?’

‘Net komen aanwaaien.’

‘Wat ben je in godsnaam aan het doen, Sugar?’ onderbrak Jay hen, die plotseling naast haar stond, met kringen onder zijn oksels die nu tot halverwege zijn taille reikten. ‘Ik moest helemaal om het Square heen rijden en zo’n halve kilometer ver-

derop parkeren. En ik heb verdomme ook nog in de hondenpoep getrapt!’

‘Let op je woorden, jongeman,’ zei George. ‘Juffrouw Sugar hier toonde alleen een beetje ouderwetse bezorgdheid voor de medemens.’

‘Je ziet het, Jay,’ zei Sugar. ‘Ik ben niet de enige op de wereld die niet van grove taal houdt.’

‘Je hoeft niet zo naar die koelbox te staren,’ snauwde Jay desondanks tegen George terwijl hij de bak met bijen vanonder de ene arm naar de andere verplaatste. ‘Er zit niets in waar je high van wordt, althans niet op de manier waarop jij dat wilt.’

‘Het is in orde, Jay,’ zei Sugar. ‘Je vergist je. Dit is George, en hij is niet geïnteresseerd in de koelbox, wat er ook in zit. Je kunt ze trouwens nu wel weer aan mij geven.’

Precies op het moment dat de drager van het hawaiïhemd zijn telefoon dichtklapte stak ze haar armen uit naar de bak met bijen.

‘En wie bent u dan wel?’ vroeg Jay.

‘Alleen maar de kerel die hier stond te voorkomen dat deze heer hard neerkwam toen hij viel,’ antwoordde hij met een glimlach die een kuiltje in zijn linkerwang onthulde en een voortand die iets over de andere heen stond.

De glimlach was voor Sugar bedoeld. ‘Ik ben Theo Fitzgerald,’ zei hij.

Ze dacht heel even dat ze haar bijen in een ander ritme tegen haar borst voelde vibreren, dat hun vleugeltjes ineens tweemaal zo vlug fladderden en de lucht in de koelbox in een doldwaas tempo lieten rondwervelen, maar op het moment dat ze het opmerkte hadden ze hun normale ritme alweer bijna hervat.

‘Ik ben Sugar Wallace en dit is mijn vriend Jay,’ zei ze. ‘En je zou het misschien niet zeggen, maar hij is een van de aardigste mensen op de wereld. Hij is helemaal van Virginia naar Rhode Island komen rijden om mij naar mijn nieuwe appartement te brengen, hier vlak om de...’

‘Ga nu niet aan iedereen vertellen waar je woont,’ onderbrak

Jay haar. ‘Sugar, je overleeft het nog geen tien minuten in deze stad.’

‘U hebt gelijk, je zou het inderdaad niet zeggen,’ zei George.

‘Ik ben geen Amish, Jay, zei Sugar. ‘Ik heb *Sex and the City* bijna net zo vaak gezien als jij. Je kunt echt wel stoppen met je te sappel te maken.’

‘Wat grappig dat u zegt dat u geen Amish bent, want dat ben ik ook niet,’ zei Theo. ‘Amish, bedoel ik. Ik ben Schots, wat iets heel anders is. Geen enkel verband.’

Dit keer wist Sugar zeker dat ze de bijen hun trillingen voelde veranderen, heel even maar, om zich aan te passen aan haar versnelde hartslag.

Het waren die Mexicaanse-muurschilderingblauwe ogen van hem: die leken recht door haar heen te kijken, alsof hij al zag wat ze dacht terwijl ze dat zelf nog niet precies wist.

‘Kom mee,’ zei Jay terwijl hij Sugars arm pakte. ‘We hebben nog van alles te doen. We kunnen hier niet de hele dag blijven staan kletsen.’

Sugar voelde vanuit haar hals langzaam een blos naar haar wangen opstijgen terwijl Theo haar strak bleef aankijken. ‘Als u zeker weet dat u uw evenwicht hervonden heeft,’ zei ze tegen George, ‘dan heeft Jay gelijk, dan kunnen we beter gaan.’

‘Ik heb mijn evenwicht weer,’ zei George. ‘Ik ben zo evenwichtig als mogelijk is, tegenwoordig. Ik moet er ook maar eens vandoor. Maar leuk om jou in de buurt te hebben, Sugar. Ik zal naar je uitkijken, reken maar.’

Hij draaide zich om en schuifelde weg, waarbij hij zijn rechterbeen ontzag en toch vrij snel vooruitkwam.

‘Nog maar net hier en het uitschot komt al bovendrijven,’ mopperde Jay.

‘Eerlijk gezegd ben ik ook geen uitschot,’ zei Theo. ‘Ik bedoel, net zomin als Amish.’

‘Ja, dank u, prettige dag verder,’ zei Jay terwijl hij Sugar met zich meetrok.

‘Leuk om je te ontmoet te hebben, Theo,’ zei ze over haar schouder. ‘En hij meent het van die prettige dag.’

Theo keek haar na terwijl ze de straat uitliep en de richting van het park insloeg.

Ze was lang en slank met lang, donker haar dat in een glanzende paardenstaart van de ene naar de andere schouder zwaaide terwijl haar jurk heen en weer deinde onder de ceintuur rond haar taille.

Hij moest ineens aan watermeloenen denken. Daar was thuis in Schotland moeilijk aan te komen, maar zelfs voordat hij ze ooit had geproefd, deden ze hem al aan de zomer denken (die thuis in Schotland ook al beperkt voorhanden was).

Hij wist nu hoe watermeloen smaakte; het was een van zijn lievelingsvruchten. Hij kon de smaak al bijna proeven in zijn mond, die frisse, zoete, krachtige explosie van bijna niets.

Hij moest zo snel mogelijk een stuk zien te vinden.

Zijn telefoon rinkelde en bracht hem weer terug in de werkelijkheid, maar toch leek er iets veranderd te zijn.

‘Je bent te lang van huis geweest, Jay,’ zei Sugar terwijl ze terugliepen om de bestelwagen te zoeken. ‘Er is nooit een goede reden om je onbeschoft te gedragen, weet je nog? Bovendien geloof ik niet dat George uitschot is. Hij had heel goede manieren – beter dan de jouwe, zouden sommigen zeggen – en hij rook naar Old Spice. Zou uitschot naar Old Spice ruiken?’

‘Niets zou naar Old Spice moeten ruiken. O, kijk nou, Sugar. Ik trap voor de tweede keer in dezelfde hondenpoep!’

Waarom had Sugar niet in Weetamoo Woods kunnen blijven, klaagde Jay terwijl ze schokkend terugreden naar Flores Street. ‘Of teruggaan naar een klein plaatsje, zoals Mendocino, of dat knusse landarbeidersstadje in Colorado? Of naar Virginia, om dichterbij mij te zijn? New York is te groot. En het is overvol. Daarbij is het er vuil. Je zult nooit wit kunnen dragen. Ik hoop dat je daarmee kunt leven.’

‘Jay, liefje, ik vermijd witte kleren altijd al zo veel mogelijk.’

‘O shit, ik bedoel: chips. Sorry, Sugar. Ik maak me zorgen om jou, dat is alles. Elk jaar naar een nieuwe plek verhuizen, helemaal opnieuw beginnen.’

‘Ik heb mijn bijen, Jay. Dat is niet helemaal opnieuw beginnen. Dat is meer dan de meeste mensen hebben. Kijk, daar is een plekje, vlak voor mijn huis. Groot genoeg. Je zou er wel drie van deze oude brikken in kunnen parkeren. Kom op, je kunt het.’

Wat Sugar betreft was verhuizen naar een nieuwe plek ver te verkiezen boven teruggaan naar een plek waar ze eerder was geweest. ‘New York,’ zei ze tegen de bijen op haar knieën. ‘New York!’

2

RUBY PORTMAN KNABELDE OP EEN ACHTSTE DEEL VAN EEN RIJST-wafel terwijl ze toekeek hoe de jongen de witte bloemistenauto onhandig voor haar appartement parkeerde. Ze had hem eerder zijn zelfbeheersing zien verliezen toen het hem niet gelukt was om aan de overkant in te parkeren en had hem met schokken zien wegrijden naar het eind van Flores Street. Maar nu was hij er weer en de vrouw naast hem keek alweer lachend op naar het pand.

Ze heeft iets van een verpleegster, dacht Ruby. Of van een non, maar dan eentje uit een film, geen echte, een actrice in een ouderwetse film over het redden van weeskinderen, niet van het komische genre. Dat kwam door haar gezicht. Dat was open, levendig en blij, en ze had glanzend donker haar dat in een paardenstaart naar achteren was getrokken.

Ruby keek hoe de vrouw uit de bestelwagen stapte. Ze droeg een roze zomerjurk en platte rode veterschoenen met gaatjes en om haar paardenstaart zat een rood lintje gebonden. Nonnen dragen waarschijnlijk geen lintjes en rode schoenen, dacht ze, en ze hebben waarschijnlijk ook geen lange, slanke blote benen.

Ze trok zich terug van het raam en keek naar haar eigen benen. Ze droeg een dure spijkerbroek en een trui die haar moeder voor haar had gekocht en die haar geen van beide echt goed pasten. Zelfs de ballerina's zagen er raar uit aan haar voeten.

Ruby beet op haar lip, pakte haar dunne blonde haar bij elkaar en zette het boven op haar hoofd vast met een haarclip. Eigenlijk was haar hele lijf een aanfluiting. Een complete aanfluiting.

Ze legde het stukje rijstwafel zorgvuldig weer bij de andere stukjes op het bord zodat ze weer bijna een hele wafel had. Ze had er geen zin meer in. Hij leidde haar af. En als ze hem nu niet at, kon ze er nog naar uitzien om hem later op te eten. Of nog later.

Ze trok haar stoel dicht naar het raam toe en verborg zich achter de bordeauxrode fluwelen overgordijnen met de goudkleurige franje. Ruby had een hekel aan die gordijnen. Ze had een hekel aan alle veel te dure meubels in haar appartement, die allemaal door haar moeder waren uitgekozen: de bank met de ronde armleuningen en bijpassende fauteuils, de schrijftafel, de eettafel met de zes stoelen. Zes stoelen! Er had nog nooit iemand op een ervan gezeten.

De decoraties aan de muur waren evenmin naar haar smaak. Ze wilde niet eens iets aan de muur hebben. Als het aan haar lag zou ze witte muren hebben zonder iets erop, niet al dat sombere rood en groen en die deftige bibliotheektinten.

Haar moeders appartement aan de Upper East Side stond al vol met dezelfde dingen, dus Ruby kon zich niet indenken waarom ze het hier nog eens wilde herhalen. Ze zou Ruby heus niet het idee willen geven dat ze nog thuis woonde. Ze vond het even prettig als Ruby zelf dat ze niet meer aan de Upper East Side woonde.

Ruby had het appartement ongeveer een jaar geleden zelf gevonden, via een advertentie op een informatiebord bij de groentemarkt om de hoek. Ze was weggelopen na een ruzie met haar moeder die zo heftig was dat ze voor ze er erg in had van East 82nd Street naar Tompkins Square Park was gelopen.

Ze had meteen gebeld over het appartement en een halfuur later had gekke Lola, die erboven woonde, haar de woning laten zien.

Daarna was ze weer helemaal naar huis teruggelopen en had ze haar moeder gesmeekt om erheen te mogen verhuizen. Ze kon de huur natuurlijk niet zelf betalen – ze had nog nooit langer dan een maand of twee een baan weten te houden – maar haar moeder was haar zat, dat wist Ruby. En dat was niet zo vreemd. Ruby was zichzelf ook zat. En ook al stond ze niet echt op eigen benen zolang iemand anders haar rekeningen betaalde, het betekende in ieder geval dat ze elkaar een tijdje niet in de weg zaten.

Haar moeder was natuurlijk geschokt geweest dat ze in Alphabet City ging wonen. Toen zij zo oud was als Ruby had de buurt vol drugsverslaafden, pooiers, dieven en moordenaars gezeten. Maar wat haar uiteindelijk over de streep had getrokken, was de idioot lage huur en het appartement zelf, dat degelijk en ruim was. En beschikbaar.

Ze had er een tijdje aan moeten wennen om alleen zichzelf als gezelschap te hebben, maar nu had Ruby het gevoel dat ze er bijna klaar voor was, bijna fit genoeg, om een baan te zoeken en op eigen benen te gaan staan. Bijna.

Buiten waren de chauffeur en de vrouw spullen achter uit de bestelwagen aan het laden. De vrouw hield een of andere koelbox vast en de chauffeur droeg een stel op elkaar gestapelde, felgekleurde vierkante houten kisten. Hij zag er niet uit als het type man dat normaal gesproken met stapels kisten sjouwde. Hij had vouwen in zijn spijkerbroek, alsof hij hem gestreken had.

De twee liepen recht op het gebouw af en dus ging Ruby weer bij het raam vandaan en trok ze haar lange mouwen over haar handen. Ze had het koud, hoewel het buiten behoorlijk warm leek. Ze had het altijd koud.

Ze wist dat een van de piepkleine ‘penthouse’-appartementen al een tijdje leegstond, dus had ze niet verbaasd hoeven zijn dat er iemand introk. Maar ook al was de gedachte onredelijk, ze had op de een of andere manier aangenomen dat ze zou weten wanneer dat gebeurde en dat ze er een hand in zou hebben. Maar omdat haar moeder de huur betaalde wist ze natuur-

lijk niet eens wie de huisbaas was. Ruby had helemaal nergens een hand in.

Toch wist ze niet of ze wel wilde dat er een non en een kerel die zijn spijkerbroeken streek in haar pand zouden wonen. Ze was nog maar net gewend aan die mollige roodharige in het andere kleine dakappartement, en hij woonde er al ruim een halfjaar. Niet dat ze hem weleens had gesproken of zo, maar ze zag hem af en toe, en ook al ergerde het haar niet meer zo erg als in het begin, het ergerde haar nog steeds.

Ze ging weer dichterbij het raam staan toen een slonzig jochie op zijn skateboard zo dicht en snel langs de vrouw in de roze jurk reed dat ze om haar as tolde. De vrouw greep alleen haar koelbox stevig beet en lachte. Van wat dichterbij zag Ruby hoe aantrekkelijk ze was, met fijne gelaatstrekken in een open gezicht en grote heldere ogen. Ze ziet er aardig uit, dacht Ruby tot haar eigen verbazing. Dat dacht ze bijna nooit over iemand.

Nu stond de vrouw glimlachend en verrukt naar gekke Lola's belachelijke ballonnen te kijken, alsof Flores Street niet de vreemdste plaats op de wereld was om zo'n verzameling aan te treffen en gekke Lola niet de vreemdste persoon op de wereld om die te bezitten.

Nou ja, als ze hier komt wonen zal ze snel genoeg ontdekken dat die ballonnen alleen maar vragen om een aanval met een assortiment breinaalden, dacht Ruby.

Ze vroeg zich af of de foute kistensjouwer de vriend van de vrouw was. Ze pasten niet echt bij elkaar, hoewel ze ongeveer even oud leken; ouder dan zichzelf, maar jonger dan haar moeder. Halverwege de dertig misschien? Ze konden maar beter geen baby in die bestelwagen hebben zitten, dat was een ding dat zeker was. Dankzij gekke Lola had heel Alphabet City nu een bloedhekel aan baby's, misschien wel voorgoed, met dat zontje van haar dat nooit ophield met krijsen. Als er nog zo eentje in het pand zou komen, zou Ruby iemand neer moeten schieten. Of zichzelf.

Ze pakte haar bord met stukken rijstwafel op en dekte het af met drie lagen huishoudfolie, waarna ze het op haar tenen achter op de bovenste plank van de keukenkast schoof, zo ver als ze kon. Ze zou zich later wel weer met de wafels bezighouden. Nu moest ze buikspieroefeningen doen. En misschien zou ze vandaag ook haar armspieroefeningen doen, want die had ze gisteren maar een keer gedaan. En daarna kon ze weleens naar de natuurvoedingswinkel op East Houston lopen om quinoa te kopen, want ze had op internet gelezen dat dat het nieuwe superfood was, hoewel ze eigenlijk vond dat de natuurwinkel in Chelsea een fijnere indeling had, dus misschien kon ze beter daarheen gaan, afhankelijk van hoelang haar oefeningen duurden.

Misschien hadden de chauffeur en de blijde vrouw elkaar wel leren kennen vanwege een bos bloemen, dacht ze. Misschien was de eerste man van de vrouw overleden en was de chauffeur verliefd op haar geworden toen hij bloemen bij haar afleverde. Of misschien werkte de vrouw in de bloemenwinkel waar hij bezorgde en waren ze, nadat ze jaren niets over hun gevoelens hadden gezegd, op een avond vast komen te zitten in de bloemenkoelcel en was het er allemaal uitgekomen, zodat ze nu hier stonden.

Er gebeurden wel stommere dingen.

Lees verder in *Honingzoete dagen*.